

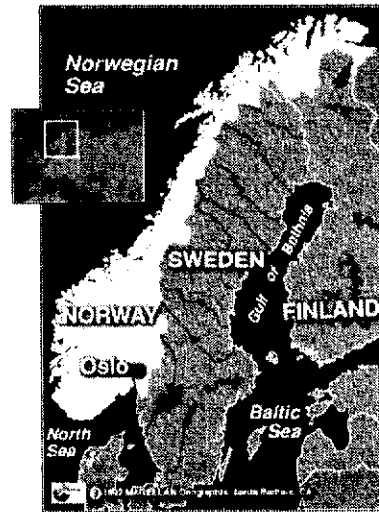
ตอนที่ 2
การศึกษาของประเทศในกลุ่มสแกนดิเนเวีย

บทที่ 7

การศึกษาของประเทศนอร์เวย์

1. ลักษณะสภาพทั่วไป (General Background)

นอร์เวย์มีชื่อเต็มว่า Kingdom of Norway ในกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวีย นอร์เวย์เป็นประเทศที่มีชายฝั่งทะเลยาวและแห่งเว้ามากที่สุด ภูมิประเทศเป็นที่ราบสูง ป่าไม้ และภูเขา ลักษณะชายฝั่งแบบคดเคี้ยวฟยอร์ด (Fjords) นอร์เวย์มีพื้นที่ทั้งหมด 125,050 ตารางไมล์ หรือ ประมาณ 323,875 ตารางกิโลเมตร ประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวนอร์เวย์ (Norwegian) มีทั้งหมดประมาณ 4,273,000 คน มีกรุงออสโล (Oslo) เป็นศูนย์กลางทางการเมือง เศรษฐกิจ และเป็นเมืองหลวง นอร์เวย์มีการปกครองแบบพระมหากษัตริย์ภายใต้รัฐธรรมนูญ (Constitutional Monarchy) สกุลเงินโครน (Krone) เป็นสกุลเงินที่ใช้ในประเทศ ประชาชนมีอัตราความรู้หนังสืออยู่ในระดับสูงคือ 99 เปอร์เซ็นต์ ของจำนวนประชากรทั้งหมด นอร์เวย์รู้จักกันดีในหมู่นักท่องเที่ยวว่าเป็น "ดินแดนแห่งพระอาทิตย์ไม่ตกดิน" ด้วยสภาพทางภูมิศาสตร์ที่มีความ

แตกต่างกันจึงทำให้ธุรกิจการท่องเที่ยวของนอร์เวย์ได้รับความนิยมเป็นอย่างยิ่ง การประมง ป่าไม้ การต่อเรือ อุตสาหกรรมหนัก ถือได้ว่าเป็นอุตสาหกรรมหลักของนอร์เวย์

2. พัฒนาการทางการศึกษา (Development of Schooling)

นอร์เวย์เคยถูกครอบครองจากประเทศเดนมาร์กเป็นเวลาเกือบ 200 ปี การเรียนการสอนในสมัยนั้น ได้รับอิทธิพลจากเดนมาร์กอย่างชัดเจน โดยเฉพาะการสอนให้ความเคารพและศรัทธาในศาสนาคริสต์ จนกระทั่งปี ค.ศ. 1914 นอร์เวย์ก็ได้ประกาศตัวเป็นเอกราชและได้

พยายามปรับปรุงประเทศจนเข้าสู่การเป็นระบบระเบียบ ซึ่งในช่วงปี ค.ศ. 1930 ถือได้ว่าเป็นยุค การเปลี่ยนแปลงอย่างสมบูรณ์ของนอร์เวย์ (Comprehensive Era) และเป็นยุคที่โรงเรียนได้รับการปฏิรูปใหม่ทั้งหมด (Marklund, S., 1981 : 185 – 190) ในช่วงนี้การศึกษาทั่วไป (Common School) มีการเปลี่ยนแปลงจาก 5 ปี เป็น 7 ปี และเป็นการสร้างโอกาสให้แก่ประชาชนทั่วไป ได้รับการศึกษา อาจกล่าวได้ว่าช่วงนั้นนอร์เวย์ได้รับอิทธิพลจากยุโรปตะวันตกมาก โดยเฉพาะ การปฏิรูปการศึกษาให้แก่เยาวชนทางด้านวิชาชีพ นักศึกษานหลังจบการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี ในโรงเรียนชั้นต้นแล้วจะต้องเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายอีกอย่างน้อย 3 ปี (Ministry of Church and Education, 1974 : 8) จนกระทั่งศตวรรษที่ 19 นอร์เวย์ก็ได้ปรับปรุงระบบ การศึกษาแบบเก่ามาสู่แบบใหม่มาจนถึงปัจจุบัน

3. ระบบการศึกษา (Educational System)

จากการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมและสภาพ สังคมของนอร์เวย์จึงมีผลทำให้การศึกษาของประเทศในช่วง สงครามโลกครั้งที่ 2 มีการหยุดชะงักลงบ้างเพราะสาเหตุ จากสภาวะทางสงคราม ในช่วง ค.ศ. 1959 รัฐบาลนอร์เวย์ ได้พยายามปรับปรุงการเรียนการสอนในโรงเรียนใหม่แต่ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร จนกระทั่ง ค.ศ. 1969 กระทรวงศาสนาและวัฒนธรรม (Ministry of Church and Culture) ได้กำหนดหลัก สูตรให้เหมือนกันทั่วไป (Sameness) ทุกคนต้องเข้าเรียนเป็นเวลา 9 ปี และต้องเรียนเนื้อหา เหมือนกันหมด (Same programmes and same contents) และโรงเรียนจะต้องจัดประสพ การณ์ให้แก่เด็กนักเรียนเหมือนกัน โดยปราศจากความลำเอียงทางสภาพภูมิศาสตร์ พื้นฐาน ทางสังคม หรือความสามารถทางสติปัญญา (Intellectual capacity) ในปัจจุบันนี้การศึกษา ของประเทศนอร์เวย์ แบ่งออกเป็น 4 ระดับ ดังนี้

3.1 ระดับอนุบาลศึกษา (Kindergarten)

การศึกษาในระดับนี้มีได้อยู่ในระบบการศึกษาของประเทศ โรงเรียนอนุบาลส่วน มากจะอยู่บริเวณในเมืองและเขตบริเวณที่ประชากรหนาแน่นเท่านั้น ส่วนสถานที่รับเลี้ยงเด็กเพื่อ เตรียมความพร้อมทางด้านต่าง ๆ ของเด็กจะอยู่ตามหมู่บ้านทั่ว ๆ ไป กิจกรรมเบื้องต้นต่าง ๆ จะ

ถูกนำมาถ่ายทอดให้แก่เด็กอนุบาล ส่วนใหญ่จะเป็นการฝึกทักษะการพูด การเขียน ซึ่งดำเนินการโดยท้องถิ่น องค์กรเอกชนต่าง ๆ และจะรับเด็กที่มีอายุระหว่าง 3 – 6 ขวบ

โรงเรียนอนุบาลอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของเทศบาลและได้รับเงินอุดหนุนจากเทศบาลอีกด้วย เดิมทีเดียวโรงเรียนอนุบาลอยู่ภายใต้การควบคุมของกระทรวงกิจการสังคม ปัจจุบันนี้ได้เปลี่ยนไปมาอยู่ภายใต้การควบคุมของกระทรวงกิจการแห่งครอบครัวและผู้บริโภค (เรื่องศรี ศรีทอง, 2524 : 41)

3.2 ระดับประถมศึกษา (Primary School)

นักเรียนที่มีอายุ 7 ปีจะต้องเข้าในระดับตามกฎหมายประถมศึกษาของนอร์เวย์ จะใช้เวลาเรียน 6 ปี การประถมศึกษานี้จะรวมอยู่ในส่วนหนึ่งของการศึกษาภาคบังคับ (Grunnskolen) วิชาที่เรียนในระดับนี้ส่วนมากจะเป็นกลุ่มวิชาทักษะพื้นฐานทางด้านวิชาชีพ ขั้นต้น คณิตศาสตร์ รวมทั้งภาษา Norwegian

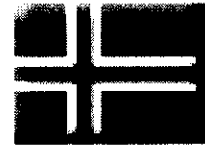

จากประวัติการศึกษาระดับประถมศึกษาของนอร์เวย์ ในช่วงปี ค.ศ. 1969 นอร์เวย์ได้ออกกฎหมายบังคับให้เด็กทุกคนต้องเข้าเรียนเมื่ออายุครบ 6 ปี บริบูรณ์ จนถึงอายุ 16 ปีเต็ม และต้องอยู่ในระบบโรงเรียนเป็นเวลา 9 ปี กฎหมายนี้ได้มีผลบังคับอย่างจริงจังในปี ค.ศ. 1973 เป็นต้นมา เป็นที่น่าสังเกตประการหนึ่งว่า เด็กพิการ หรือเด็กพิเศษสามารถเรียนร่วมกับเด็กปกติได้ โรงเรียนประถมศึกษาจัดแบ่งเป็นโรงเรียนประจำตำบลภายในท้องถิ่น เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเป็นผู้รับผิดชอบความเจริญก้าวหน้า รวมทั้งการจัดการบริหารทางวิชาการต่างๆ ในโรงเรียน ในแต่ละท้องถิ่นจะมีคณะกรรมการโรงเรียน ซึ่งมีนักการเมืองเป็นผู้สนับสนุน ดำเนินการ ซึ่งถือว่าเป็นการแสดงศักยภาพของนักการเมืองที่จะนำความเจริญไปสู่ท้องถิ่นได้หรือไม่

การศึกษาในระดับนี้ประสบผลสำเร็จมากเด็กนักเรียนส่วนใหญ่ไม่มีปัญหาเรื่องการเรียนการสอน ปัญหาต่างๆ เช่น เด็กตกชั้น เด็กขาดเรียนมีน้อยมาก ความสำเร็จในการจัดการเรียนการสอนในระดับนี้เป็นผลมาจากผู้ปกครองให้ความร่วมมือ และให้ความช่วยเหลือโรงเรียนเป็นอย่างดี โดยเฉพาะอุปกรณ์การเรียน โต๊ะ เก้าอี้ บางโรงเรียนแทบไม่ต้องจ่ายเงินซื้อครุภัณฑ์เลย

3.3 ระดับมัธยมศึกษา (Secondary Education)

การมัธยมศึกษาของนอร์เวย์แบ่งออกเป็น 2 ระดับคือ มัธยมศึกษาตอนต้น(Lower – secondary stage) และมัธยมศึกษาตอนปลาย (Upper – Secondary stage) จะรับเด็กนักเรียนตั้งแต่อายุ 13 ปีจนถึงอายุ 19 ปี

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จะใช้เวลาเรียน 3 ปี และถือว่าเป็นการศึกษาภาคบังคับของนอร์เวย์อีกด้วย เด็กพิเศษต่าง ๆ สามารถเข้าเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นได้ด้วย ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา ปรากฏว่ามีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นจำนวนถึง 80% (Cookson, P. W., Sodovnik and Semal, S. F., 1992 : 409) การเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจะเป็นการเรียนรู้วัฒนธรรม (Cultural Homogeneity) ความเป็นประชาธิปไตยและการเตรียมวิชาขั้นพื้นฐาน โปรแกรมการเรียนจะเน้นวิชาการมาก (Academic Orientation) ในบางโรงเรียนโดยเฉพาะเขตเมืองใหญ่

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จะรับเด็กตั้งแต่อายุ 16 ปีจนถึง 19 ปีบริบูรณ์ ใช้ เวลาเรียน 3 ปี โปรแกรมการเรียนจะเหมือนกันหมด (Sameness) คือประกอบกลุ่มวิชาชีพและกลุ่มวิชาสามัญให้เด็กนักเรียนสอบเรียนต่อ การศึกษาในระดับนั้นนอร์เวย์ได้ยึดแบบของทั้ง ฝรั่งเศสและเยอรมัน โดยการเรียนการสอนปีที่ 1 และปีที่ 2 จะต้องเรียนวิชาพื้นฐาน (Fundamental courses) และปีสุดท้ายคือปีที่ 3 นักเรียนจะต้องเรียนวิชาชีพ ซึ่งถือว่าเป็นข้อดีในการจัดการศึกษาของนอร์เวย์เป็นอย่างดี

ปัจจุบันรัฐบาลนอร์เวย์ได้อนุมัติงบประมาณเพื่อจัดซื้ออุปกรณ์ให้แก่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะอุปกรณ์ทางวิทยาศาสตร์และคอมพิวเตอร์ อนึ่งรัฐบาลได้พยายามสร้างมาตรฐานในการเรียนการสอนให้ทุกโรงเรียนเท่าเทียม ซึ่งถือว่ามีผลสำเร็จมาก (Aamodt, P.O., 1982 :81)

3.4 ระดับอุดมศึกษา (Higher Education)

3.4.1 การศึกษาในมหาวิทยาลัย (University Studies)

การศึกษาในระดับนี้ส่วนมากนักเรียนที่จบมัธยมศึกษาตอนปลายแล้วนิยมเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยมากกว่าสถาบันการศึกษาอื่น ด้วยเหตุผลที่มหาวิทยาลัย

หลายๆ แห่งทั้ง 19 จังหวัดนอร์เวย์ สามารถเปิดสอนได้หลายวิชาซึ่งสอนตั้งแต่ปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก การจัดการเรียนในระดับปริญญาตรีจะเน้นวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี

เป็นหลัก และจะใช้เวลาเรียน 4 ปี รูปแบบการสอนจะเน้นให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการถกเถียงปัญหากันมากกว่า (discuss) การศึกษาในระดับปริญญาโท (master Degree) นักศึกษาที่จบปริญญาตรีหรือประกาศนียบัตรชั้นสูง (Advance Certificate) ที่เทียบเท่ากับปริญญาตรี นักศึกษาในระดับนี้มีทั้งการสอบเข้าและพิจารณาจากคะแนนสะสม (Cumulative Score) แต่เป็นข้อได้เปรียบของการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนอร์เวย์ที่นักศึกษาส่วนใหญ่นิยมศึกษาต่อเลย ระหว่างการเรียน นักศึกษาจะต้องเรียนกระบวนกรวิชาต่างๆ ตามภาควิชา

นั้นๆ ต้องการบางสาขาวิชาก็ต้องทำวิทยานิพนธ์ (Thesis) บางสาขาที่ไม่ต้องทำวิทยานิพนธ์ แต่ต้องทำสารนิพนธ์ (Long Papers) และสอบประมวลความรู้ (Comprehensive Exam) ปัจจุบันนักศึกษาที่เรียนในระดับปริญญาจะนิยมการสอบประมวลความรู้และทำสารนิพนธ์มากกว่า ในการเรียนปริญญาโทของนอร์เวย์นั้น มีบางวิทยาลัยมีสถานภาพเท่าเทียมกับมหาวิทยาลัย จึงสามารถรับนักเรียนเข้าศึกษาในระดับปริญญาโทได้เช่นกัน และดูดีเหมือนกัน คือ (Cand.mag.) ซึ่งย่อมาจาก Candidotus Magister (Clark, B.R. and Neave, G.R., 1992 : 525)

ส่วนการศึกษาในระดับปริญญาเอก ส่วนใหญ่จะเน้นการวิจัย (Research) ซึ่งจะต้องเป็นการค้นพบใหม่ รูปแบบการเรียนการสอนใช้ระบบของฝรั่งเศสและเยอรมันเป็นสำคัญ โดยเข้าฟังการบรรยาย เสนอโครงการในการทำวิจัย มีวิชาที่เรียกว่า สัมมนา จากนั้นก็จะเป็นการสอบ ซึ่งหมายถึงข้อแสดงข้อค้นพบใหม่ให้อาจารย์ที่ปรึกษาและคณะกรรมการการสอบ ทราบว่ามีอะไรใหม่ ๆ ในงานวิจัย

การศึกษาในระดับสูงอีกชั้นหนึ่งคือ การศึกษาหลังจบปริญญาเอกแล้ว เรียกว่า Post Doctoral Studies ส่วนมากจะเป็นการวิจัยเป็นหลัก นอกจากการศึกษาของนอร์เวย์โดยภาพรวมที่เป็นการศึกษาในมหาวิทยาลัยก็จะมีรูปแบบคล้ายกับการศึกษาของประเทศยุโรป

ภาคพื้นทวีป (Continental Europe) ก็ได้มีการเน้นช่วงปีแรกของวิชาทั่ว ๆ ไปและในปีที่สอง และปีที่สามจึงเน้นวิชาชีพในการที่จะออกไปสู่การทำงานในอนาคต

3.4.2 การฝึกหัดครู (Teacher Training)

วิทยาลัยครูมีหลักสูตร 2 อย่างคือ

หลักสูตร 4 ปีสำหรับผู้จบประถมศึกษา และหลักสูตร 2 ปี สำหรับผู้จบโรงเรียนอิมนาส (Gymnasium) เนื่องจากขาดครูสอนภาษาอังกฤษ ได้ส่งเสริมโดยรับนักเรียนที่จบแผนกภาษาอังกฤษ ผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษที่ได้มาตรฐานจากโรงเรียนอิมนาสให้เรียนในวิทยาลัยหลักสูตร 2 ปี จบแล้วให้เป็นครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมและอาจสอนวิชาอื่นด้วย

ครูที่สอนมัธยมศึกษาต้องจบ มหาวิทยาลัยได้แก่ มหาวิทยาลัยฮอลล์ และเบอเยนเป็นผู้จัด

สำหรับครูสอนวิชาพิเศษนั้นมีวิทยาลัยครูวิชาพิเศษเป็นผู้ผลิต ได้แก่ วิทยาลัยครูพลศึกษา วิทยาลัยครูหัตถศึกษาและศิลปะ วิทยาลัยครูคหกรรมศาสตร์ วิทยาลัยครูดนตรี นอกจากนี้มีโรงเรียนพิเศษ หลักสูตร 1 ปีครึ่ง สำหรับผลิตครูเพื่อสอนโรงเรียนอาชีวศึกษา

The pedagogic High Schools โรงเรียนศึกษาครูอนุบาล

ฝึกอบรมครูอนุบาล ครูประถม และครูมัธยม ให้โอกาสที่จะศึกษาต่อ ในนอร์เวย์มีโรงเรียนทางด้านฝึกหัดครู 29 แห่ง มีนักเรียนเต็มเวลา 11,000 คน ใช้เวลาอบรม 3 ปี สถาบันนี้มีฝึกหัดครูที่จบจากมหาวิทยาลัยแล้ว และครูสอนวิชาชีพอีกด้วย ผู้ที่จบจะได้รับปริญญาจากมหาวิทยาลัยหรือได้ประสบการณ์ทางอาชีพอย่างลึกซึ้งและกว้างขวาง

3.4.3 การศึกษาวิชาชีพ (Vocational Education)

วิชาชีพนับว่ามีความสำคัญมากในการศึกษาของนอร์เวย์ โดยเฉพาะผู้ที่ประกอบอาชีพค้าขาย หรือเกษตรกรรม การจัดการเรียนส่วนมากจะจัดวิชาพื้นฐาน (Fundamental Courses) จากนั้นนักศึกษาจะต้องฝึกปฏิบัติในโรงงานอุตสาหกรรม หรือสถาบันทางเกษตร หรือการประมง ที่มีการเข้าร่วมโครงการ (Joint Cooperation) และการรับปริญญาบัตรนั้น บางวิทยาลัยเป็นวิทยาลัยวิชาชีพชั้นสูง จะสามารถสอนได้ในระดับปริญญาโท

ในช่วง 2 - 3 ปี ที่ผ่านมา ปรากฏว่ามีนักศึกษาที่จบจากโรงเรียนมัธยมศึกษาจะเข้าศึกษาต่อในวิทยาลัยเทคนิค วิทยาลัยเกษตรเพิ่มขึ้น

3.4.4 การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาพิเศษ (Adult and Special Educational)

ในปี พ.ศ. 2520 ได้มีการเน้นหนักในเรื่องการศึกษาผู้ใหญ่ในประเทศนอร์เวย์ได้เริ่มใช้พระราชบัญญัติการศึกษาผู้ใหญ่ซึ่งระบุว่า ความรับผิดชอบสำหรับการศึกษาผู้ใหญ่ซึ่งเกี่ยวข้องกับการสอนและโรงเรียนของรัฐ คณะกรรมการแต่งตั้งขึ้นมาจากพวกท้องถิ่นและแต่ละท้องถิ่นและมณฑลแต่ละมณฑล ควรรับผิดชอบต่อการศึกษาผู้ใหญ่ อาจจะมาในรูปแบบอื่น เช่น ในลักษณะหน่วยแกลงข่าว จะเป็นงานโดยหน่วยงานทางการเมือง บางส่วนก็มาจากส่วนที่สนใจทางนี้เฉพาะเป็นต้น ความรับผิดชอบจะแบ่งกับระหว่างระบบโรงเรียนของทางการ (เช่น ท้องถิ่น มณฑล และรัฐ) และองค์กรต่าง ๆ ในปี 2540 รับผิดชอบจ่ายเงินอุดหนุน 200 ล้านโคร็อน

การศึกษาผู้ใหญ่ในนอร์เวย์ได้มีมานานจากพื้นฐานหน่วยแกลงข่าวของปวงชน โดยการศึกษาผู้ใหญ่นี้จึงทำให้มีความเสมอภาคกันระหว่างกลุ่มที่อายุน้อยกับบางส่วนของประชาชนที่มีเวลาเรียนในชั้นประถมศึกษาไม่มากไปกว่า 7 ปี

การศึกษาโดยทางไปรษณีย์ใช้ได้เหมาะสมมากในนอร์เวย์ และเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้การศึกษาผู้ใหญ่ตั้งอยู่ได้

รัฐบาลช่วยเหลือโรงเรียนทางไปรษณีย์โดยให้ทุนการสอน ใช้จดหมายส่งทางไปรษณีย์และองค์การที่มีการส่งข่าวเป็นส่วนหนึ่งของการทำงาน บริการของทหารให้โปรแกรมการอบรมอย่างกว้างขวางในด้านวิชาพลเรือนด้วย

นอร์เวย์ให้ความสำคัญต่อการศึกษาผู้ใหญ่เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการจัดโปรแกรมที่ช่วยเพิ่มพูนความรู้แก่ผู้สูงอายุ (Elderly) ซึ่งโปรแกรมเหล่านี้ได้แก่ การบรรยายทางโทรทัศน์ การจัดอบรมเพื่อฟื้นฟูความรู้ในการดำรงชีวิตที่เหมาะสม เน้นว่า ประสบผลสำเร็จมากเพราะทำให้อัตราการรู้หนังสือของนอร์เวย์สูงถึง 99%

นอกจากองค์กรของรัฐบาลที่มีส่วนช่วยเพิ่มพูนความรู้แก่ประชาชนทั่วไปแล้วยังมีหน่วยงานของเอกชนที่ให้ความร่วมมือ เช่น การสร้างห้องสมุดให้แก่พนักงานใน

องค์กรหรือบริษัทนั้น ๆ การฝึกอบรมหลังจากเลิกทำงาน นอกจากนี้ยังมีการส่งคนไปอบรมความรู้แก่พนักงานต่างบริษัท

ส่วนการศึกษาพิเศษนั้น เด็กนักเรียนที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกายไม่ว่าจะแขนขาพิการ หรือตาบอด หูหนวก จะได้รับการศึกษาเท่าเทียมกันกับที่ปกติ โรงเรียนพิเศษของคนเหล่านี้ส่วนมากจะตั้งขึ้นในเมืองใหญ่ ๆ และที่ ออสโล ซึ่งเป็นเมืองหลวง ปัจจุบันนี้เด็กที่มีความผิดปกติทางร่างกายไม่มากก็สามารถเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติได้ ซึ่งนับได้ว่าเป็นการลดช่องว่างระหว่างเด็กพิการกับเด็กปกติได้เป็นอย่างดี ส่วนวัสดุอุปกรณ์นั้นทั้งภาครัฐและเอกชนต่างให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี ซึ่งบางครั้งผู้ปกครองที่มีฐานะดีก็นำอุปกรณ์มาบริจาคให้แก่เด็ก ๆ เหล่านี้

4. การบริหารการศึกษา (Educational Administration)

โดยหน้าที่หลักของการบริหารการศึกษาหรืออำนาจในการจัดการศึกษานั้น ส่วนใหญ่จะเป็นของกระทรวงศึกษาธิการ แต่การบริหารงานทางการศึกษาของนอร์เวย์จะขึ้นอยู่กับกระทรวงศึกษาและวิจัย (Ministry of Education and Research) ซึ่งแต่เดิมนั้นก็คือกระทรวงศึกษาธิการนั่นเอง กระทรวงที่กำหนดหน้าที่ดูแลรับผิดชอบระดับอนุบาล คือ กระทรวงบริโภคและการบริหารรัฐบาล ส่วนการประถมศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษาชั้น หน่วยงานที่รับผิดชอบคือ กระทรวงศึกษาธิการและศาสนา (Ministry of Church and Education) ส่วนกระทรวงวัฒนธรรมและ วิทยาศาสตร์ (Ministry of Church and Science) จะรับผิดชอบในการจัดการอุดมศึกษา นอกจากกระทรวงหลักๆ ที่มีหน้าที่บริหารแล้วยังมีคณะกรรมการหลายคนเป็นผู้ให้คำปรึกษาแนะนำ ซึ่งจะมีอำนาจริเริ่มในการทำงานโดยลำพัง (Privatization) แต่ก็มีได้หมายความว่า มีอำนาจเหนือกว่ากระทรวงที่ได้กล่าวมาแล้ว คณะกรรมการเหล่านี้ได้แก่ คณะกรรมการศึกษาภาคบังคับ คณะกรรมการมัธยมศึกษา คณะกรรมการฝึกหัดครู คณะกรรมการอาชีวศึกษาและช่างเทคนิค คณะกรรมการจัดตั้งโรงเรียนเพื่อการทดลองและค้นคว้า และคณะกรรมการโรงเรียนทางไปรษณีย์

การแบ่งเขตความรับผิดชอบของนอร์เวย์ (Schrol Directorate) 13 เขตโรงเรียน ซึ่งผู้อำนวยการโรงเรียนเป็นผู้ควบคุมดูแลและให้คำแนะนำแก่เจ้าหน้าที่การศึกษาของท้องถิ่นในสถานะตัวแทนของรัฐบาล เจ้าหน้าที่การศึกษาท้องถิ่นได้แก่ เทศบาล ซึ่งเป็นผู้ให้เงินอุดหนุนและเลือกตั้งคณะกรรมการของโรงเรียน

คณะกรรมการของโรงเรียนมีหน้าที่ดูแลสภาพทั่วไปของโรงเรียนให้ปฏิบัติตามกฎหมาย ตามกฎหมายเก่า คณะกรรมการโรงเรียนประกอบด้วยผู้แทนของพระและครู ปัจจุบันเทศบาลเป็นผู้เลือกคณะกรรมการผู้แทนของพระและครูยังมีสิทธิเข้าฟังการประชุมคณะกรรมการโรงเรียน และมีสิทธิเสนอข้อคิดเห็นในที่ประชุมด้วย แต่ไม่มีสิทธิออกเสียงลงมติในที่ประชุม

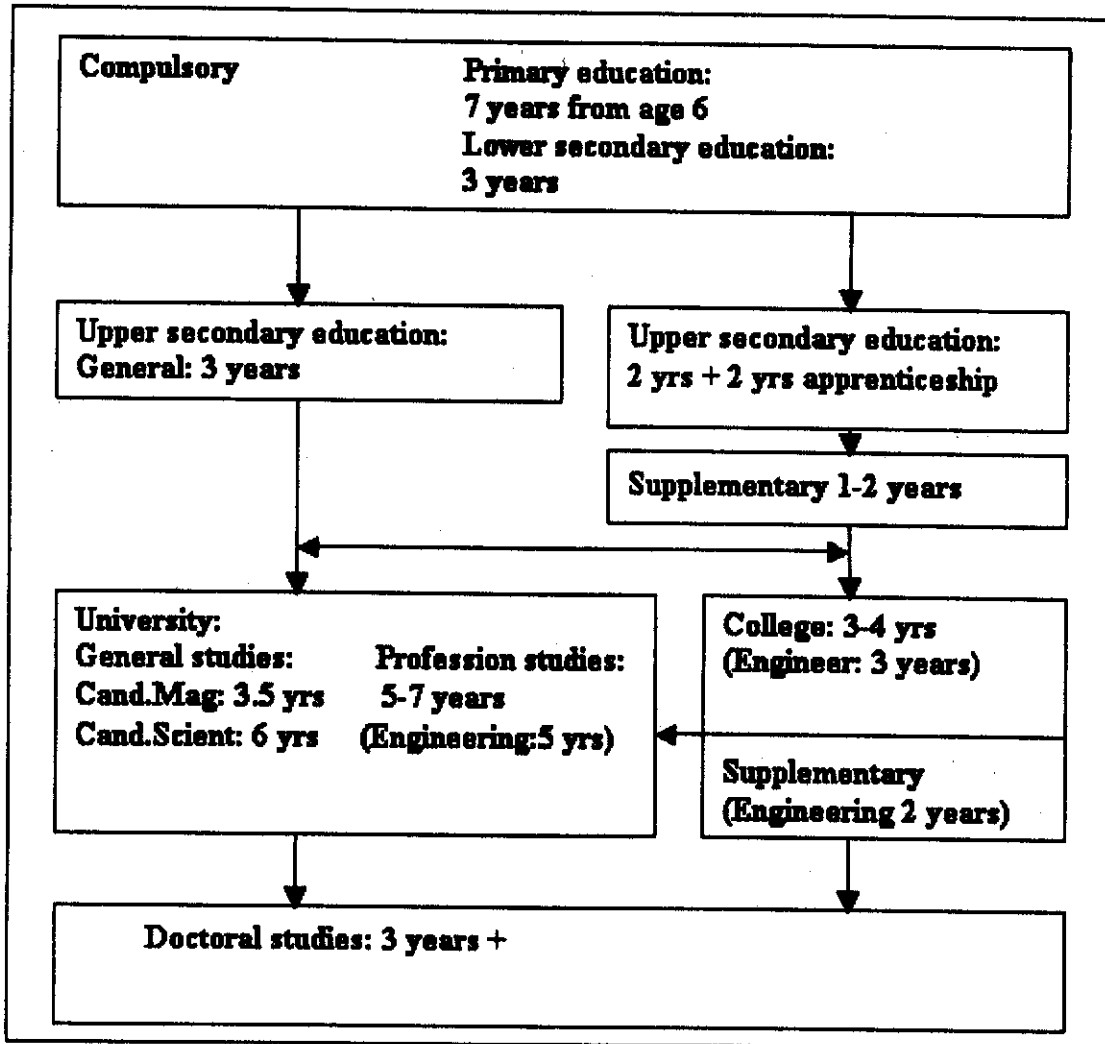
แต่ละโรงเรียนมีคณะกรรมการจัดการของโรงเรียน ประกอบด้วยคณะกรรมการโรงเรียนผู้แทนของผู้ปกครอง ผู้แทนครู กรรมการคณะนี้ทำงานการนิเทศทั่วไปเกี่ยวกับโรงเรียนและความสัมพันธ์ระหว่างบ้านกับโรงเรียน

ในแต่ละเทศบาลมีหัวหน้าผู้ตรวจการโรงเรียนทำหน้าที่เป็นหัวหน้าผู้บริหารโรงเรียนของเทศบาล นอกจากนี้ยังมีสภาโรงเรียนซึ่งประกอบด้วยผู้ตรวจการศึกษา ครูใหญ่ทั้งหมดและครูประจำการ (เรื่องศรี ศรีทอง, 2524 : 7)

5. บทสรุป (Conclusion)

นอร์เวย์เป็นอีกประเทศหนึ่งที่ประสบผลสำเร็จในการจัดการศึกษา โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวียด้วยกัน จากลักษณะภูมิศาสตร์ของประเทศ จะเห็นได้ว่าทางด้านวิชาชีพของนอร์เวย์จะได้รับความนิยมมากจากเด็กนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาในการสอบเรียนต่อในสถาบันชั้นสูง ส่วนการศึกษาในระดับสูง (อุดมศึกษา) ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจึงเป็นปัจจัยผลักดันให้ส่งเสริมให้มีการศึกษาและวิจัยเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อความรู้ใหม่กับความเปลี่ยนแปลงในศตวรรษที่ 20 ศตวรรษที่ 21 นอร์เวย์ได้พยายามจัดรูปแบบการศึกษาให้เหมาะสม สอดคล้องกับสภาพบริบทของสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว

ที่มา : www.pors.hit.no/tf/EFCE/efce2nor.html

บรรณานุกรม

เรืองศรี ศรีทอง. การศึกษาประเทศยุโรปตะวันตก. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย
รามคำแหง, 2524.

Aamodt, P.O., *Education and Social Background*. Oslo : Central Bureau of
Statistics of Norway, 1982.

_____. "A new Deal for Norwegian Higher Education?" *Education Journal of
Education*. 25 (2, 1990) : 172.

Clark, B.R. and Neave, B.R. *Encyclopedia of Higher Education*. Great Britain :
B.P.C.C. Wheatons Ltd., 1992.

Marklund, S., " The Past - comprehensive Era of Swedish Education"
Comparative Education Review. (11, 1981) : 185 – 190.

Ministry of Church and Education. *Act of 21 June 1974 Concerning the Upper
Secondary School*. (English translation). Oslo : Fellestrykk A/S, 1974.

www.pors.hit.no/tf/EFCE/efce2nor.html

